

Camellia

梨香夫人

✿ 1912.12.12 ✿
1912.12.12
1912.12.12
— ✿

3

ตอนที่ 92 นางชื้อเออผาง

คือสุนัขยักษ์ตัวนั้น ขำรากับถูกคนฟาดศีรษะด้วย
กระบอง อึ้งอยู่ตรงนั้น

เดรัจฉานตัวนี้เห็นมีคนเข้าใกล้ ก็คำรามขึ้นมาโดยพลัน
ขาน้ำคุดินที่เหยียบอยู่ไม่หยุด เหมือนกำลังรอคอยการมาถึง
ของชิ้นเนื้อแสนอร่อยอย่างช้า

ช้าถอยหลังไปสองสามก้าวโดยไม่รู้ตัว จนที่เห็นเมื่อ
วานยังติดตา กลิ่นคาวเลือดที่หลงเหลืออยู่ในอากาศทำให้ข้าอด
ตัวสั่นไม่ได้ กระตูดของเด็กสาว เสื้อผ้าที่ขาดวิน ไหนจะเส้นผม
สีดำที่หลงเหลืออยู่บนพื้นอีก...

คนกลุ่มนั้นที่ไล่ตามมาข้างหลัง ไกลเข้ามาเรื่อยๆ

ข้าได้ยินชายผู้นั้นตะโกนอย่างโอหัง “ดูซิเจ้าจะหนีไปไหน ถ้ากล้าก็วิ่งเข้าไปสิ!” เขาพูดเช่นนี้แต่กลับไม่กล้าเข้ามาใกล้อีก เอาแต่ผลึกเหล้าบ่าวรับใช้ที่อยู่ข้างหน้าให้มาจับข้า

บ่าวไพร่พวกนั้นก็คงเคยได้ยินถึงความดุร้ายของสุนัขยักษ์ตัวนี้มาก่อน ไม่มีคนกล้าบุกเข้ามา แต่ละคนได้แต่เขยิบเท้าเบาๆ เข้าใกล้ข้ามาทีละน้อย

ข้าไม่มีทางให้หนี ไม่ว่าจะเดินหน้าก้าวหนึ่ง หรือถอยหลังก้าวหนึ่ง ก็เป็นทางตันทั้งนั้น ช่างตรงกับคำพูดที่ว่าหน้ามีหมาป่าหลังมีเสือ¹จริงๆ!

“ข้าขอเตือนให้เจ้ายอมจำนนแต่โดยดีดีกว่า ติดตามข้า มีอะไรไม่ดีอย่างนั้นหรือ ข้าจะให้เจ้าได้กินดีอยู่ดี!” ชายผู้นั้นเหมือนหมายมั่นปั้นมือจะจับข้าให้ได้ คาบหญ้าแห้งต้นหนึ่งไว้ในปาก แล้วคอยดูข้าห่างๆ อย่างสนุกสนาน

¹ หน้ามีหมาป่าหลังมีเสือ หมายถึง อยู่ในสถานการณ์ที่สิ้นหวัง ไม่มีทางให้หนี

ข้าทนต์ผู้ขายเช่นนี้ไม่ได้เป็นที่สุด จึงหัวเราะเยาะเย้ยว่า
“ข้าจะไม่ฝืนตนเอง ให้ทำเรื่องที่ทำให้ข้ารู้สึกขยะแขยง!”

“เจ้า...” เขายืนนิ้วชี้ข้า “ดูซิเจ้าจะ दौरानไปถึงเมื่อไร! ขึ้น
ไม่เดินเข้ามาอีก เกรงว่าจะต้องถูกตรวจฉานที่อยู่ข้างหลังเจ้าตัว
นั้นขยำเป็นชิ้นๆ!”

เขาพูดไม่ผิด ขอเพียงข้าถอยหลังอีกก้าวเดียว ก็เกรงว่า
ชีวิตจะหาไม่

ตรวจฉานตัวนี้ท่าจะหิวแย่แล้ว ถลิ่งตาจนขนาดเท่าระฆัง
ทองแดง จ้องข้าไม่กะพริบ โช้ขนาดเท่านี้วโป้งเส้นนั้นล่ำมอยู่ที่
คอของมันเป็นอย่างแน่นหนา มันได้แต่กระโดดอย่างหยุดไม่ได้
อยากจะโถมเข้าใส่ข้า!

ฆ่าได้หยามไม่ได้!

ข้าเหมือนดัดสินใจบางอย่างได้ แล้วกัด้ฟังพูดทีละคำว่า
“ข้ายอมให้มันกลืนลงไปทั้งเป็นดีกว่า ที่จะตกอยู่ในเงื้อมมือของ

เตรียมใจอย่างพวกเจ้า! ในสายตาข้า หากถูกพวกเจ้าย่ำยี ยังไม่สู้รบตายรีบไปเกิดใหม่ดีกว่า!”

พูดจบ ก็หันหลังเดินไปทางด้านนั้น หากข้าสามารถผ่านสุนัขยักษ์ตัวนี้ไปได้ เดินหน้าอีกไม่กี่ก้าว ก็มีประตูเล็กบานหนึ่ง ข้าเคยยืนมองจากบนห้องใต้หลังคาเห็นอย่างชัดเจน ออกจากประตูบานนี้ไป ก็คือโลกภายนอก

ในสมองสับสนวุ่นวายไปหมด จู่ๆ ข้าก็นึกถึงชูอวีนขึ้นมา!

ชูอวีน ข้าเกลียดเจ้า หากไม่เพราะเจ้า ข้าจะตกอยู่ในสภาพเช่นนี้ได้อย่างไร!

ข้างหลังข้า คนพวกนั้นเจียบเป็นเป้าสาก ต่างมองข้าอย่างไม่อยากเชื่อ มองดูข้าเดินไปสู่ความตายที่ละก้าวๆ! ชายผู้นั้นพูดด้วยความตื่นตะลึงว่า

“เจ้าจะทำอะไร เจ้าบ้าไปแล้วหรือ”

ชั่วขณะที่หลับตาลง ข้าเห็นข้างหน้าตนเองมืดลง สุนัขสีดำตัวใหญ่นั้นยื่นขาหน้าออก โถมเข้าใส่ข้า

ข้าหลับตาลงอย่างยอมรับชะตากรรม หวังเพียงว่ามันจะสามารถกัดคอของข้าให้ขาดได้ในทีเดียวให้จบ ๆ ไป ข้าจะได้เจ็บน้อยหน่อย

รอบ ๆ มีแต่เสียงทอดถอนใจ

แต่ว่าเพราะอะไร ข้าถึงไม่รู้สึกรู้สึถึงความเจ็บปวดอย่างที่เกิดขึ้นได้ เพียงแต่รู้สึกว่อบนหน้าผากของตน มีของอุ่น ๆ หยดลงมา คาว ๆ และเหนียวเหนอะ

“ตกลงหนึ่ง คืนนี้ตุนกิน!”

ข้าเหมือนได้ยินคนพูดเช่นนั้นอยู่ข้างหู ใจตุ้ม ๆ ต่อม ๆ แล้วลืมตาขึ้นอย่างไม่สบายใจ

ข้าเห็นมีคนสองคนยืนอยู่ข้างหน้า ชายหนึ่งหญิงหนึ่ง ชายผู้นั้นเห็นชัดว่ามีฐานะเป็นเจ้านาย แม้สวมเพียงชุดยาวสีขาวนวลธรรมดา ๆ แต่ท่าทางอันน่าเกรงขามของเขา ดูก็รู้ว่า

ไม่ใช่คนธรรมดา หญิงผู้นั้นยืนอยู่ข้างหลังเขาอย่างนอบน้อม
ขาพับเสียงหนึ่ง แล้วเดินเข้าไปลากสุนัขตัวนั้นออกไป

ยามนี้เข้าถึงได้สติกลับมาและพบว่า ที่แท้สุนัขยักษ์กินคน
ตัวนี้ ถูกฆ่าตายแล้ว

σύเชื่อเคยบอกว่าสุนัขตัวนี้เทียบเท่ากับเพชรฆาตของ
เรือนผู้เลี้ยง ไม่ใช่สิ่งที่คนธรรมดาทั่วไปจะฆ่าได้ แม้จิวเหินยง
กลัวสุนัขมาก แต่ในฐานะผู้นำสูงสุดของเรือนผู้เลี้ยง ก็ไม่ได้
กำจัดสุนัขกินคนที่น่ากลัวตัวนี้ทิ้งมาตลอด!

เมื่อคิดได้เช่นนี้ ข้าก็เริ่มมั่นใจขึ้นมา ดูท่า ชายผู้นี้ฐานะ
ไม่ธรรมดา!

ข้ายังคงกลัวไม่หาย เสือชั้นในที่แนบตัวเปี้ยกชุ่มไปด้วย
เหงื่อ หากไม่เพราะชายผู้นี้รู้ตมาได้ทันทั่วทั้งที่ เกรงว่าข้าคง
กลายเป็นอาหารในท้องของสุนัขตัวนี้ไปแล้ว!

ข้าเงยหน้าขึ้นเล็กน้อยมองเขา ภายใตแสงแดดที่สาด
ส่อง ผิวพรรณของเขาดีอย่างไม่น่าเชื่อ ขาวราวกับหยกขาวชั้นดี

ชั้นหนึ่ง หากไม่เพราะเมื่อครูเห็นแววตาที่เป็นชาของเขา ขำต้อง
นึกว่าเขาเป็นบัณฑิตที่สุภาพแน่

ขำเพิ่งพิศเขาอยู่ครู่หนึ่ง เขาโบกพัดพับในมือเบาๆ หัน
หลังชำเลื่องขำปรวดหนึ่ง “เจ้าก็คือแม่นางปิงถงที่มาใหม่ที่จิว
เหินยงพูดถึง!”

ขำพยักหน้าเบาๆ ยิ่งมั่นใจในสิ่งที่คิดในใจ แล้วพูดเสียง
เบาว่า “ขอบคุณคุณชายที่ช่วยเหลือ!”

เขาพูดว่า “ข้ากลับไม่เคยเห็นคนใจกล้าเหมือนเจ้ามา
ก่อน เจ้าไม่รู้ว่าสุนัขตัวนี้กินคนหรือ!”

ขำก้มหน้าว่า “คุณชายก็เห็นแล้ว ข้าหน้ามีหมาป่าหลังมี
เสือ ข้าทำเพราะความจำใจจริงๆ!” ระหว่างที่พูด ก็หันหลังไปดู
ชายผู้นั้น เขาไม่รู้หนีไปจนไม่เห็นเงาตั้งแต่เมื่อไร!

“คุณชายซี!” สาวใช้คนเมื่อครูเดินเข้ามาและพูดอย่างไม่
รีบร้อนว่า “เนื้อสุนัขกำลังตุนอยู่ คุณชายจะไปเดินดูที่โถง
ด้านหน้าก่อน หรือว่าไปดื่มสุราสักจอก รอกินเนื้อเจ้าคะ!”

คุณชายซี? ข้าพุดเจียบๆ ในใจ

ไต่ย็นตั้งนั้นเขาแหงนหน้าสูดจุมกอย่างแรงทีหนึ่ง แล้วถอนใจว่า “หอม หอมจริงๆ!” แล้วเก็บพัดในมือขึ้น “ตั้มสุราชั้นดีให้ข้ากาหนึ่ง ข้าจะกินให้หายอยากก่อนค่อยว่ากัน!”

“เจ้าคะ!” สาวใช้ก้มหน้ารับคำ

ข้ายืนอยู่ที่เดิม ไม่รู้ว่าควรพุดอะไร คุณชายซีผู้นี้ลึกลับเหลือเกิน พฤติกรรมของเขาบอกข้าว่า เขาเป็นบุคคลที่ร้ายกาจยิ่งกว่าจิวเหินยง แม้ว่าเมื่อครู่เขาช่วยข้าไว้ แต่นี่หาได้หมายความว่าเขาเป็นคนดีไม่!

ระหว่างที่กำลังครุ่นคิดอยู่ เขาก็พุดขึ้นข้างหูข้าว่า “แม่นางปึงถงไม่สู้ตามข้าน้อยไปตี่มสักสองสามจอกดีกว่า!”

เมื่อครู่เขาช่วยข้าไว้ ยามนี้ข้าไม่มีเหตุผลบายเบี่ยง จึงได้แต่ตอบอย่างลำบากราวว่า “ขอบคุณคุณชาย”

เขาอมยิ้ม ตารูปหงส์ชั้นเดียวที่เรียวยาวมีประกายพาดผ่าน มือสะบัดพัดพับอย่างสง่า แล้วเดินวางมาดไปข้างหน้า!

เลี้ยวไปเลี้ยวมา เขาพาเข้ามาถึงห้องมืดติดตื้อห้องหนึ่ง
มืดมาก และยังไม่จุดเทียนแม้แต่เล่มเดียว

ระหว่างทางที่มาเมื่อครู่นี้ ข้าสงสัยว่า ที่นี้ตั้งอยู่ใน
ตำแหน่งมุมอับที่สุดของทั่วทั้งเรือนฝุ่นเขี้ยว ดูออกว่า ที่แห่งนี้เป็น
เขตหวงห้าม รอบๆ ที่เดินผ่าน อย่าว่าแต่เงาคนเลย แม้แต่เหล่า
บ่าวรับใช้ที่คอยปรนนิบัติก็ไม่มี

ข้าได้แต่อาศัยแสงริบหรี่ที่สองเข้ามาจากนอกหน้าต่าง
เดินอย่างระมัดระวัง

“คุณชาย ไฉนจึงไม่จุดตะเกียง” ข้าคลำทางอยู่ในความ
มืดมิด พยายามจะหาคบเพลิง ท่ามกลางบรรยากาศที่กดดัน
คละคลุ้งไปด้วยกลิ่นสมุนไพรที่ฟาดเล็กน้อย!

เขาไม่ได้ตอบข้า เพียงแต่นั่งนิ่งอยู่บนเก้าอี้ที่อยู่ตรง
กลาง ผ่านไปครู่ใหญ่ รอข้านั่งลงอย่างมั่นคง เขากลับหลุด
ออกมาประโยคหนึ่งอย่างฉับพลัน

“ข้าชอบความมืด!”

มีคนประหลาดเช่นนี้ด้วย ข้าอึ้งไปชั่วขณะ!

เวลานี้องสาวไฉนางนั้นเดินเข้ามาพอดี วางกาสุราและของว่างลงอย่างเป็นระเบียบ! สุดท้ายนางจุดเทียนเล่มเล็กๆ ที่วางอยู่กลางโต๊ะ! อย่างบอกนะว่านี่ก็คือ “อาหารค่ำใต้แสงเทียน” ของสมัยโบราณ! ข้ามองทุกสิ่งนี้อย่างประหลาดใจ!

คุณชายซีรินสุราให้ตนเองจอกหนึ่ง แล้วดื่มหมดรวดเดียว “เมื่อก่อนข้าเป็นคนตาบอด! ดังนั้นชินกับชีวิตในความมืดเช่นนี้มากกว่า!”

มืออยู่ชั่วขณะหนึ่งที่ข้าตกตะลึงจนชะงักไป ตาบอด! ตาชั้นเดียวรูปหงส์ที่มีชีวิตชีวาเช่นนี้ ข้านึกสภาพที่เขาเคยมืดมนไร้แสงไม่ออก!

เขาเห็นข้าจ้องเขาอย่างตั้งใจเช่นนี้ จึงหัวเราะว่า “ไม่ต้องมองหรอก ตอนนี้ไม่บอดแล้ว มิเช่นนั้น เมื่อครู่ก็คงไม่บังเอิญช่วยเจ้าไว้อย่างนั้น!”

“คุณชายซี นี่คือน้ำสุ้นขที่เพ่งตุนเสร็จ!” น้ำสุ้นขที่เพ่ม
ตัมเสร็จใหม่ ๆ ยังเดือดปุด ๆ อยู่ ข้าไม่เคยชอบกินของพวกนี้ จึง
ปิดปากและจุมกเบา ๆ

เขาคีบเนื้อชิ้นเล็ก ๆ ขึ้นมา ส่งเข้าปาก “เออผาง ที่นี้ไม่มี
ธุระของเจ้า ออกไปก่อนเถอะ!”

“เจ้าคะ คุณชาย!”

สาวใช้คนนั้นทำทุกอย่างเสร็จแล้วโค้งตัวก้มหน้าออกไป

จู่ ๆ ข้าก็รู้สึกว่ามีจุดที่ไหนสักที่แปลก ๆ แต่ก็พูดไม่ออก
ว่าแปลกที่ตรงไหน เขาเห็นข้าจ้องเงาหลังของสาวใช้เขมมิ่ง ก็ยืม
ถามว่า

“เจ้าสังเกตหรือไม่ เออผางก็เป็นคนตาบอด!”

“หา!” ข้าเบิกตากว้างมองเขา

เขาเลิกจิ้มมองข้า “เป็นคนตาบอดมีอะไรน่าแปลกหรือ ก็ เพราะนางเป็นคนตาบอด ดังนั้นตอนนั้นข้าถึงให้นางมา ประณินบัตข้า!”

ข้ายังคงเบิกตากว้าง ที่ข้าประหลาดใจเช่นนี้ไม่ใช่เพราะ นางเป็นคนตาบอดหรอกนะ หากแต่เพราะชื่อของนางต่างหาก ...เออผาง นี่คือนางเอกของวังเออผางที่ชื่อดังกระฉ่อนใน ประวัติศาสตร์ไม่ใช่หรือ! ถึงกับมีประวัติศาสตร์อย่างไม่เป็นทางการบันทึกไว้ว่า สตรีที่อิงเจิ้งรักมากที่สุดคือเออผาง ดังนั้น ถึงทุ่มนทุ่มนมหาศาลสร้างวังเออผางขึ้นมา!

แต่ว่าจะเป็นไปได้อย่างไร...

ข้าพึมพำอย่างไม่อยากเชื่อ “ท่านบอกว่า นางชื่ออะไร นะ”

“เออผาง!”

ตอนที่ 93 คุณชายซีผู้ลึกลับ

“ใช่เออผางคำนี้หรือไม่!” ข้าใช้นิ้วมือแตะสุรา อาศัยแสงที่รับหรีนี้ เขียนสองคำนี้ภายใต้เทียนไขเพียงเล่มเดียวที่มี

เขาเหล่มองปราดหนึ่ง เหมือนรู้สึกขบขันกับปฏิกิริยาที่ตื่นเต้นเกินควรเช่นนี้ของข้า แล้วพยักหน้า “อืม” เสียงหนึ่งจากนั้นรินสุราให้ตนเอง ค่อยๆ ลิ้มรสต่อ

ข้านั่งงงนอยู่ตรงนั้น ความรู้สึกในใจสับสนปนเป

“อาหารเลิศรสเช่นนี้ ไม่กินช่างน่าเสียดายเหลือเกิน ลองคิดดูสุขนั้ขตัวนี้ก่อนตายเคยกินเด็กสาวที่งามดังบุปผาตั้งมากมาย ส่วนที่มีค่าที่สุดล้วนหลงเหลืออยู่ในไขกระดูก เจ้าไม่กิน ช่างเสียของโดยเปล่าประโยชน์จริง ๆ!”

ข้านั่งเงียบไม่พูด เพียงแต่ใช้เล็บมือเลื่อนไปบนโต๊ะเบาๆ อย่างเหม่อลอย

เขาเห็นข้าเป็นเช่นนี้ จึงไม่สนใจข้าอีก กินเองคนเดียว
อย่างเอร็ดอร่อย กินถึงสุดท้ายเหลือกระดูกไว้กองใหญ่

“ท่านเป็นใครกันแน่” ผ่านไปเนิ่นนาน ข้าถึงรวบรวม
ความกล้าถามขึ้น แล้วแม้ปากแน่นมองไปที่เขา สังเกตการ
เปลี่ยนแปลงของสีหน้าเขาอย่างระมัดระวัง

เขาเลิกคิ้วเบาๆ สีหน้าเป็นธรรมชาติ “เจ้าสนใจฐานะของ
ข้ามากหรือ”

ข้าหยุดครู่หนึ่ง แล้วพูดอย่างเนิบๆ ว่า “ข้าอยากรู้มาก
จริงๆ!”

“บางครั้งความอยากรู้อยากเห็นฆ่าแมวตายได้นะ! เจ้า
เพิ่งรู้จักข้า ก็รีบร้อนถามฐานะของข้า ไม่ใจร้อนเกินไปหรือ!”
เขายิ้มไปพูดไป ในแสงเทียนสลัว ดวงตาคู่นั้นที่มองข้าอยู่ราว
กับมีแสง

ข้ารักษารอยยิ้มอย่างเหมาะสมตั้งแต่ต้นจนจบ เขามอง
ข้าเช่นนี้ ทำให้ข้ารับไม่ค่อยได้ แต่จะตกใจต่อหน้าเขาก็ไม่ได้อีก

ดังนั้น ข้าล้งเลศรู้หนึ่งแล้วลุกขึ้นคารวะว่า “เมื่อครูดีที่ได้
คุณชายชี้ช่วยเหลือ ข้าขอตัวก่อน!”

เขาไม่ส่งเสียง ข้านึกว่าเขาอนุญาตแล้ว จึงก้าวขาเดิน
ออกนอกห้อง

“ข้าก่อน!” เขากลับเรียกขึ้นกะทันหัน

ข้าหยุดกึก เขายื่นมือข้างหนึ่งมาที่ข้า แล้วแบออก ในฝ่า
มือวางแหวนหยกไ้ว้งหนึ่ง ข้าซ่อนตาขึ้นมองเขาด้วยความ
สงสัย สีหน้าของเขาเหมือนเย็นชาลงทันใด “แหวนวงนี้เจ้า
เอาไว้ ไม่ต้องถามว่าเพราะอะไรข้าถึงให้เจ้า ในเมื่อข้าเลือกที่จะ
ให้เจ้า ย่อมมีความคิดของข้า! เก็บไว้ให้ดี ไม่มีผลเสียอะไรกับ
เจ้า!”

ข้ายิ่งแปลกใจมากขึ้น ล้งเลไม่กล้าไปรับ เขาตะคอกว่า
“ยังไม่เก็บขึ้นอีก!”

เสียงตะคอกที่ดังขึ้นกะทันหันนี้ ทำให้ข้าสะดุ้งเฮือก

“ใส่มันไว้!” เขาสั่งข้าอีกครั้ง

แม้ข้าไม่พอใจที่ผู้อื่นสั่งข้าเช่นนี้ แต่เห็นแก่ที่เมื่อครู่เขา
เพิ่งช่วยชีวิตข้า ยิ่งกว่านั้นแหวนหยกวงนี้น้ำไม่เลว คิดว่าใส่ไว้ที่
มือคงสวยมากแน่นอน จึงลั่นเลาะรูหนึ่ง แล้วยื่นมือสวมไว้บนนิ้ว
ขนาดไม่ใหญ่ไม่เล็ก ใส่ได้พอดี

“เออละ เจ้าออกไปได้แล้ว!” เขาเห็นข้าสวมแหวน
เหมือนสบายใจแล้วจึงโบกมือบอกเป็นนัยให้ข้าออกไป!

มีคนประหลาดเช่นนี้ด้วย การแสดงความรู้สึกไม่เป็นไป
ตามตรรกะของคนปกติเอาเสียเลย

แต่ข้าก็ไม่อยากอยู่ในห้องที่ยื่นมือไม่เห็นห้านิ้วนี้อีก
ต่อไป จึงกล่าวลาอย่างมีมารยาทแล้วเดินออกข้างนอก

ข้ายังกลัวเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อครู่ไม่หาย จึงเลือกเส้นทาง
ลัดที่ไปยังห้องของตนเองโดยตรง ดีที่ตลอดทางปลอดภัยดี ข้า
ไม่ได้เจอพวกบ้ากามอะไรอีก

เห็นห้องอยู่ตรงหน้านี้เอง ข้าก้าวเท้าวิ่งเข้าไป ผลัก
ประตูออกอย่างแรงดัง “ปัง”

แล้วปิดลงอย่างแรง หอบหายใจแรงพียงอยู่ที่ขอบประตู

“ทำไม ข้างหลังมีคนไล่ตามเจ้ามาหรือ”

เสียงที่ดังขึ้นกะทันหัน ทำให้ข้าตกใจแทบกระโดดอีกครั้ง ร่างกายอดแข็งทื่อไม่ได้ รอได้สติกลับมาเพ่งมองไป ที่แท้คือสุนัขเชื่องนี่เอง

นางสวดยชุตกระโปรงขาวดูหิมะนั่งอยู่บนเก้าอี้เงียบๆ เพราะไม่ได้จุดตะเกียง ข้ามองไม่เห็นสีหน้าของนาง ในความเลือนรางเห็นเพียงริมฝีปากแดงสดของนางพะเยิบพะยาบ รวกับดอกกุหลาบที่เฝ้ายวน

“เมื่อครูเจ้าไปไหนมา” เสียงของนางฟังแล้วแปลกประหลาดเล็กน้อย!

ข้าคิดๆ แล้ว ตอบอย่างระวังว่า “เรือนผู้เชื่องกว้างขวางเช่นนี้ ข้าไม่ระวัง เดินหลงทางนะ!”

“หลงทาง?!” นางลุกขึ้นอย่างเย็นชา เดินมายังข้างหน้า ข้า “เกรงว่าจะไม่ใช่หลงทางง่ายๆ แค่นั้นกระมัง!”

ข้าชะงัก ได้กลืนคืนป็นจากคำพูดของนาง ข้ารู้ตัวว่า
เหตุผลฟังไม่ขึ้น จึงไม่พูดมากอีก

“เมื่อครู่จิวเหินยงกำชับข้าเป็นพิเศษ...” นางลากหาง
เสียงเสียวแหล่มองข้า “นางบอกว่า ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป เจ้า
จะกลายเป็นแม่นางของเรือนผู้ซึ่งอยู่อย่างเป็นทางการ แต่ถึง
กระนั้น เจ้ายังคงแตกต่างจากแม่นางคนอื่นๆ เจ้าไม่ต้องรับแขก
ยิ่งไม่ต้องขัดกับปณิธานของตนทำเรื่องที่ไม่อยากทำ!”

ข้าอึ้งไปชั่วขณะ ใคร่ครวญความหมายในคำพูดของนาง
เงิบๆ

นางพูดต่อว่า “คุณชายใหญ่หลี่ที่พยายามเกี้ยวพาราสี
เจ้าผู้ นั้น ได้จ่ายค่าตอบแทนอย่างสาสมแล้ว ถูกตัดนิ้วไปนิ้ว
หนึ่ง!”

อะไรนะ!? ข้าสะดุ้งเฮือก หลุดปากออกมา “เพราะอะไร”

“เพราะอะไร?” นางยิ้มมองข้า “ไม่เพราะอะไร ก็แค่ใคร
บางคนชอบทำเช่นนั้นเท่านั้น!”

ยามที่นางพูดว่า “ใครบางคน” สามคำนี้ แววดาฉายแวว
เศร้าโศกอย่างลุ่มหลง “เจ้าเกี่ยวข้องอะไรกับคุณชายชีกันแน่”

ในเมื่อนางรู้หมดแล้ว อย่างนั้นข้าก็ไม่จำเป็นต้องปิดๆ
บังๆ อีก

“ข้าถูกแกล้งไล่ตาม โชคดีที่คุณชายชียื่นมือช่วยเหลือ
ตั้งนั้นถึงรักษาชีวิตน้อยๆ ไว้ได้! ข้าและคุณชายชียพบกันเป็น
ครั้งแรก ไม่มีความสัมพันธ์อะไรต่อกัน!”

“เพียงเท่านี้หรือ?” นางถามอย่างเย็นชา

สัมผัสที่หกของผู้หญิงบอกข้าว่า ระหว่างσύเชอและ
คุณชายชิต้องมีอะไรแน่นอน ข้าลังเลครู่หนึ่ง แล้วยังคงถามว่า
“คุณชายชียุ้นั้นเป็นใครกันแน่ เขาเหมือนเป็นผู้ชายเพียงคน
เดียวในเรือนฝูเชียง!”

σύเชอยิ้มเยาะในทันใด น้ำเสียงชะงักเล็กน้อย “ผู้ที่
สามารถสังจิวเหินยงได้ เจ้าว่าใช่บุคคลธรรมดาหรือไม่! จิว

เหนียงก็เป็นเพียงผู้ที่ทำงานแทนผู้อื่นเท่านั้น เขาถึงเป็นเจ้าของที่แท้จริง!”

คำตอบนี้ เดิมทีก็อยู่ในความคาดหมายของข้าอยู่แล้ว เพียงแต่ยามนี้รู้จากปากของσύςเชอกับหู่ ยิ่งคงแปลกใจเล็กน้อยที่หนึ่ง

“อย่างนั้นเจ้า...เจ้าและเขา...” ข้าพูดต่อ แต่มันเอ๋อปากยากจริงๆ

σύςเชอพยักหน้า “ถูกต้อง ข้าเป็นผู้หญิงของเขา!”

ก็น่าจะเป็นอย่างนี้ ไม่เช่นนั้นσύςเชอก็คงไม่หึงผยองถึงเพียงนี้ จิวเหนียงโมโหใส่ซูเหยาได้ แต่กับσύςเชอกลับนอบน้อมมาตลอด เมื่อมองดูσύςเชออีกที เหมือนปกติจะไม่เคยทำงานเลย ยิ่งไม่ต้องพูดถึงว่าไปรับแขกเหมือนแม่นางซูเหยา

ข้ารู้สึกกระอักกระอ่วน แล้วเอื้อมมือลูบเส้นผมที่ขมับ

“นี่อะไร!” จู่ๆ นางก็เสียงแหลม เอื้อมมือออกจับข้อมือของข้าไว้!

ข้ารู้สึกเจ็บ แล้วสะบัดมือออกโดยไม่รู้ตัว นางจ้องนิ้วมือของข้าเขม็ง “แหวนหยกวงนี้ ไยถึงสวมอยู่ที่มือเจ้า”

ข้านิ่งงัน พุดตามจริงว่า “คุณชายซีให้ข้ามา”

“เพราะอะไรเขาถึงให้สิ่งนี้กับเจ้า!”

ดวงตาของนางเต็มไปด้วยความไม่อยากเชื่อ “ตอนนั้นข้าเพียงแค่เตะเบาๆ ทีหนึ่ง เขาก็โกรธเป็นฟืนเป็นไฟ! แต่ว่าวันนี้พวกเจ้าเพิ่งพบกันเป็นครั้งแรก เขาก็มอบแหวนให้เจ้า! พุดพวกเจ้าทำอะไรอยู่ในห้องมืดเล็กๆ นั้น!”

ข้ารู้ว่าสภาพยามที่ผู้หญิงคนหนึ่งหึงหวงนั้นน่ากลัวเพียงใด แต่ข้าทำได้แค่ส่ายศีรษะ “ข้าก็ไม่รู้! ปัญหาข้อนี้ เจ้าควรไปถามเขา!”

“ไม่คิดว่าเจ้าจะยั่ววนเขา...” นางตาแดงก่ำ

ข้าพูดหนึ่งๆ ว่า “แม่นางσύ เจ้าคิดมากไปแล้ว ข้าและคุณชายซีพบกันเป็นครั้งแรก ข้าไม่รู้ฐานะของเขาเลยด้วยซ้ำ

อยู่ดีๆ จะคิดไปยั่ววนเขาได้อย่างไร! ยิ่งกว่านั้น...” ข้ายัมพลาง
สายตีสระ “ข้าไม่สนใจผู้ชายที่เอาแน่เอานอนไม่ได้ประเภทนี้!”

“เจ้า...” นางเหมือนไม่อาจทนฟังผู้อื่นว่าคุณชายซีเสียๆ
หายๆ ได้ เจือมือขวาวขึ้นแล้วจะตบมาที่ข้า

“ส่วยเซ่อ! พอแล้ว!”

จึงเหนียงไม่รู้ยืนอยู่ที่หน้าประตูตั้งแต่เมื่อใด นางพูด
เสียงเข้มว่า “ความสุขุมใจเย็นของเจ้าในยามปกติหายไปไหน
หมด”

ส่วยเซ่อได้ยินแล้วจึงหดมือกลับอย่างเชื่องช้า

จิวเหนียงเดินตรงมาข้างหน้าข้าโดยไม่สนใจนาง แต่กลับ
คลี่ยิ้มอย่างเอาใจว่า

“ตามเจตนาของคุณชายซี ขอเชิญแม่นางปิงถงย้ายไป
พำนักที่เรือนอุ่นตะวันตก ที่นั่นกว้างขวาง เหมาะเป็นที่พำนัก
สำหรับแม่นางปิงถงที่ฐานะสูงส่งมากกว่า!”

สูงส่ง? ข้ากลายเป็นคนฐานะสูงส่งตั้งแต่นั้น! ข้ายืนง
อยู่ที่เดิม ไม่อยากเชื่อ คุณชายซีผู้นี้คงไม่ได้รักแรกพบต่อข้า
นะ? แต่ว่า จะเป็นไปได้อย่างไร?

ข้าสุดหายใจเข้าลึกๆ “ข้าคิดว่าอยู่ที่นี้ก็ดีอยู่แล้ว! จึง
เหนียงเชิญกลับไปเรียนคุณชายซี ว่าข้าอยู่ที่นี้ต่อดีกว่า!”

“เจตนาของคุณชายซี ไม่มีผู้ใดต่อต้านได้ รวมทั้งข้าและ
แม่นาง!” จึงเหนียงยิ้มไม่ถึงดวงตา “คุณชายซีปฏิบัติด้วยเช่นนี้
ข้าเพิ่งเห็นเป็นครั้งแรก! แม่นางไม่จำเป็นต้องกระมิดกระเมี้ยน
ย้ายไปพำนักที่เรือนอุ่นตะวันตกอย่างสบายใจเถอะ! ที่นั่นเจียบ
สงบ และก็ไม่มีผู้ที่ไม่เกี่ยวข้องต่างๆ ไปรบกวนการพักผ่อนของ
แม่นาง!”

“ข้า...”

“แม่นางไม่ต้องลังเลแล้ว คุณชายซีปฏิบัติต่อคนใหม่
เช่นนี้ ถือเป็นครั้งแรกเลยนะ ไม่แน่ว่าโอกาสนี้ไปก็ไม่มี
โอกาสอีกแล้วนะ!” จิวเหนียงพูดประโยคนั้นจบ ก็หันหลังจากไป
ไม่ให้โอกาสข้าคัดค้านแม้แต่น้อย

“จี้วเหียง!...”

ข้าพยายามไล่ตามไป แต่เพิ่งก้าวข้ามธรณีประตู ข้าก็
ชะงักงันทันที

หน้าประตูห้องของข้า ชายที่มีมือถือพัดพับผู้หนึ่ง กำลัง
ยืนดูเรื่องสนุกอย่างเอือระเหย เมื่อเห็นข้าออกมา ก็ยิ้มแล้วพูด
ว่า

“เจ้าบอกว่าข้าเป็นชายที่อารมณ์เอาแน่เอานอนไม่ได้!”

ตอนที่ 94 ที่แท้ข้ามีพี่ชาย

ข้านี้งั้น “ท่านมาอยู่ที่นี่ได้อย่างไร” เห็นมุมปากของเขา คล้ายยิ้มอย่างมุ้งม้าย “ท่านแอบฟังอยู่ที่นี้ตลอดเลยหรือ”

เขาโยกพัดพับเบาๆ อย่างสง่างาม “ที่นี่เป็นถิ่นของข้า จะเรียกว่าแอบฟังได้อย่างไร!”

เขาเป็นคนอารมณ์เอาจนเอาจนไม่ได้จริงๆ บางทีก็มีดมนโหดเหี้ยมจนทำให้คนเมื่อเห็นแล้วยังเท่า²บางทีก็ดูเหมือนเด็กผู้ชายที่ขี้เล่น! ไม่เข้าใจจริงๆ ว่าเขาคิดอะไรอยู่

ส่วนเรือนผู้เลี้ยงที่โอ้อ่าแห่งนี้ กิจการใหญ่โตเช่นนี้ กิ่งก้านสาขาสลับพันเกี่ยวกันเต็มไปหมด ไม่ว่าอย่างไรข้าก็จินตนาการไม่ออกว่าเจ้าของที่อยู่เบื้องหลังจะเป็นผู้ชายเช่นนี้

² เมื่อเห็นแล้วยังเท่า หมายถึง เมื่อเห็นอันตราย หรือเรื่องที่ไม่สามารถทำได้ก็จะหยุดชะงัก หรือถอยกลับทันที

เขาเห็นข้าจ้องมองเขาเขม็ง รอยยิ้มก็ยิ่งชัดขึ้น “ทำไม! หน้าของข้าน่ามองเพียงนี้เลยหรือ!”

ข้าอึดอัดขึ้นมาทันที ถูกเขาแหวะจนพูดไม่ออก จี๊วเหินยงที่อยู่ข้างๆ หัวเราะ “พรี๊ด” เบาๆ ออกมาเสียงหนึ่งแล้วพาทุกคนจากไป

σύςเชื่อยังคงยืนอยู่ที่เดิมไม่ขยับเขยื้อน ดวงตากลมโตที่สวยงาม จ้องข้าและคุณชายซีไม่กะพริบ นางต้องเข้าใจอะไรผิดเป็นแน่ แววดาถึงได้ฉายประกายที่นำสะพรั่งแล้วออกมาเช่นนี้

ข้ารู้สึกกระอักกระอ่วน จึงกระแอมเบาๆ สองสามที หาข้ออ้างส่งเดชแล้วเดินหนีไป

ถึงกระนั้นข้าก็ยังคงสังเกตพวกเขาที่อยู่ข้างหลัง

และก็เป็นไปตามคาด ทันทีที่ข้าเดินจากไป σύςเชื่อก็โอดครวญขึ้นมาว่า

“ผู้หญิงเหมือนเสื้อผ้า เสื้อผ้าชุดนี้ของคุณชายซีช่างเปลี่ยนเร็วจริงๆ! แม่นางปิงถงเพิ่งมาได้ไม่กี่วัน ก็ถูกท่านหมายตาเสียแล้ว!”

ความอยากรู้อยากเห็นทำให้ข้าย่นศีรษะออกไปเล็กน้อย เพื่อแอบดู เห็นคุณชายซีใช้พัดพับเชยคางของσύซื่อขึ้นด้วยท่าที่เอ้อระเหย “ทำไม เจ้าหญิงหรือ!”

เดิมσύซื่อยังเกรี้ยวกราดอยู่ ยามนี้ไฟโกรธค่อยๆ มอดลง แก้มสองข้างแดงเรื่อด้วยความเอียงอายว่า “มีที่ไหนกัน...”

“หึๆ ไม่มีได้จะดีที่สุด!” คุณชายซีเก็บพัด แล้วโอบσύซื่อไว้ในอ้อมแขน น้ำเสียงหยิบหย่ง “ดูท่าระยะนี้ข้าจะแสดงฝีมือไม่พอนะเนี่ย ถึงทำให้แม่นางσύซื่อไม่พอใจเช่นนี้!”

σύซื่อเซตหัวเบาๆ อิงแอบชิดหน้าอกของเขาอย่างนึ่ม นวล “คุณชายมองเห็นแต่คนใหม่ ไม่สนใจคนเก่า น่าสงสารที่บัดนี้ข้าอายุค่อยๆ มากขึ้นไม่สวยแล้ว เกรงว่าคงยากจะเข้าตาของท่านอีก!”

คุณชายชีหัวเราะหะๆ ยื่นมือหยิกแก้มขานุ่มของσύ
ยเซ่อทีหนึ่ง

“ดูทำวันนี้ไม่ลงโทษเจ้าไม่ได้เสียแล้ว!” พุดจบ เขาก็อ้อมσύ
ยเซ่อขึ้นและเดินเข้าห้องไป

σύเซ่อขวยเขิน ออกแรงดั้นว่า “อย่า ตอนนี้งสว่างอยู่
นะ!” คุณชายชีไม่สนใจ ก้าวพรดๆ เดินไปยังเตียงใหญ่ในห้อง
เริ่มแรกσύเซ่อยังขัดขึ้นอย่างไวทำอยู่ ถึงสุดท้ายก็ค่อยๆ สงบ
ลง

เสียงเตียงโยกเบาๆ ดังขึ้น ข้าแก้มแดงกำ ย่อมรู้ว่าข้าง
ในทำอะไรกันอยู่ แล้วสูดหายใจลึกๆ แอบย่องออกมา

วันถัดมา ข้าว่างไม่มีอะไรทำ จึงเขียนอักษรอยู่ในห้อง
บ้าง รดน้ำต้นไม้บ้าง เออผางมาหาข้า บอกว่าคุณชายชีมีธุระ
สำคัญ ให้ข้าไปหา

ข้าอยากรู้เกี่ยวกับเธอผางผู้นี้มาก จนอดมองนางหลายๆ
ทีไม่ได้

อันที่จริงนางก็เป็นเพียงหญิงสาวธรรมดาๆ คนหนึ่ง หา
ได้สวยงามไม่ แม้แต่ดวงตากกลมโตเพียงอย่างเดียวที่ดูสวย ก็
มืดมนไร้แสงเพราะมองไม่เห็น ทั้งตัวตั้งแต่ศีรษะจรดเท้า มอง
ไม่ออกว่ามีอะไรโดดเด่น

หรือว่าเธอผางที่พูดถึงในประวัติศาสตร์อย่างไม่เป็น
ทางการและเธอผางผู้นี้เป็นคนละคนกัน หรือไม่ก็ไม่มีตำนาน
ของเธอผางและอิงเจิ้งมาตั้งแต่แรกอยู่แล้ว ทุกอย่างเป็นเพียง
เรื่องสมมติขึ้น

เธอผางแม้ตาบอด แต่เมื่อทำงานกลับไม่คลุ้มเครือเลย
แม้แต่น้อย นางพาข้าเลี้ยวไปเลี้ยวมา มาถึงที่พำนักของคุณชาย
ที่

นี่เป็นครั้งที่สองที่ข้ามายังห้องมืดเล็กๆ แห่งนี้ ทว่าครั้งนี้
ต่างจากครั้งก่อน

ยามที่เข้ามา คุณชายซีได้จุดไฟจนสว่างทั่วทั้งห้อง และ
นั่งตัวตรงจัดอาการอย่างเรียบร้อย กำลังจิบสุราที่วางอยู่บน
โต๊ะ

ข้าพลางเดินเข้าไปใกล้อย่างลึกลับ พลางพิจารณาห้องนี้
มันไม่ได้หรูหราอย่างที่คิด เป็นเพียงห้องเล็กๆ ธรรมดาๆ ห้อง
หนึ่ง เพียงแต่สามารถมองรสนิยมของเจ้าของได้จากเครื่องเรือน
เครื่องตกแต่ง

มารยาทที่ควรมืออย่างไรก็ต้องมี ข้าโค้งคำนับเบาๆ

“ไม่ทราบว่าคุณชายซีเรียกข้ามาด้วยเหตุอันใด?”

เขากระดิกนิ้วเรียกข้า บอกเป็นนัยให้ข้าเดินเข้าไป

ข้าสงสัย ยืนอยู่ที่เดิมไม่ยอมขยับ เขาพูดอย่างหมด
ความอดทนว่า

“ยืนโง่ๆ ทำอะไรอยู่! บอกให้เจ้าเข้ามา!”

ข้าล้งเลเล็กน้อย ความระแวดระวังที่ควรมียังคงมีอยู่
หลังจากครุ่นคิดครุ่นหนึ่ง สุดท้ายก็เดินขึ้นไปช้าๆ ไม่รู้เพราะอะไร
ครั้งนี้ทันทีที่เห็นหน้าของเขา ข้าก็นึกถึงสีหน้าหิบบ่ยมยามที่
เขาทำเรื่องนั้นกับส่วยเชอเมือวาน!

ที่แท้เขาก็เป็นเพียงคุณชายเจ้าสำราญที่ลุ่มหลงในอิสตรี!
ความรู้สึกดีๆ ที่มีต่อเขาในตอนแรกก็ลดลงทันที!

เขาเอื้อมมือมาลูบนิ้วมือของข้า ข้าใจเต้นแรงด้วยความ
ประหม่า กำลังจะหุดมือกลับโดยสัญชาตญาณ แต่เขาเหมือน
คาดไว้แล้วว่าข้าจะมีปฏิกิริยาเช่นนี้ จึงยังจับข้าแน่นขึ้น แต่ก็จับ
ไว้เพียงนิ้วชี้ของข้าเท่านั้น

“อย่าขยับ ขอข้าดูนิ้วมือของเจ้าหน่อย!”

เขาเหมือนกำลังศึกษาของวิเศษชั้นเลิศอย่างไรอย่างนั้น
ลูบไล่นิ้วมือของข้าอย่างระมัดระวัง บนนิ้วชี้ของข้า ยังสวม
แหวนหยกที่เขาให้ข้ามาในวันนั้น

“แหวนวงนี้สำหรับข้าแล้ว มีความหมายที่สำคัญมาก! ข้าไม่เคยมอบให้ผู้อื่นสวมใส่ง่ายๆ มาก่อน!”

ข้านึกถึงปฏิกิริยายามที่σύซื่อเห็นแหวนวงนี้ ความสงสัยในใจก็ยิ่งเพิ่มมากขึ้น แล้วดูปฏิกิริยาของเขาอย่างระมัดระวังและถามเบาๆ ว่า

“แหวนวงนี้มีความหมายสำคัญอะไร”

เขาหาได้สนใจคำถามของข้าไม่ เอาแต่ลูบนิ้วมือของข้าอย่างเดียว

“เจ้าเห็นหรือยัง? เห็นหรือยัง?”

ข้าชะงัก “เห็นอะไร?”

“เจ้าดูสิ แหวนวงนี้สวมอยู่บนนิ้วชี้ของเจ้าได้พอดีบพอดี!”

ปฏิกิริยาของเขาในวันนี้ช่างเข้าใจยากจริงๆ ข้ายืนอยู่ตรงนั้นอย่างงุนงง ปล่อยให้เขาลูบเล่น เขาเหมือนนึกบางสิ่งขึ้น

ได้ จู่ๆ เสียงขุ่นเคืองขึ้นกะทันหัน รวกับดังมาจากที่ที่ไกลแสนไกล

“แหวนวงนี้ข้าขโมยมาจากร้านอัญมณี ตอนที่ข้าอายุสิบสองปี...”

ข้าได้ยินแล้วก็รู้สึกประหลาดใจ กำลังคิดจะเอ่ยปาก เขาท้วงท้วงไว้บนริมฝีปากข้า ทำให้เจ็บเสียง “ซู่...”

เขาพูดต่อว่า “ปีนั้นข้าอายุสิบสองปี นางสาวข้าแปดปี วันนั้นเป็นวันเกิดของนางสาวข้า แต่ที่บ้านยากจน ข้าอยากมอบของขวัญให้นางสาวมาก ทำให้นางดีใจ! ดังนั้น ค็นหนึ่งข้าจึงแอบหนีไปร้านอัญมณี ขโมยแหวนวงนี้มาให้นาง”

สีหน้าของเขาเหมือนตกอยู่ในภวังค์ ค่อยๆ เล่าเรื่องราวอย่างเชื่องช้ายิ่งนัก รวกับเทพนิยายที่สวยงามที่มาจากดวงดาวอันไกลพัน ข้ารู้สึกหัวใจถูกบีบอย่างแรงโดยไม่รู้ตัว

“ตอนที่น้องสาวยังเด็กมาก มีขอวาเคยถูกสุนัขจรจัดกัด ที่นิ้วชี้ของนาง กระดูกเกือบถูกกัดขาด ดังนั้นนิ้วชี้ของนางดูแล้ว จึงต่างจากผู้อื่นเล็กน้อย”

ต่างจากผู้อื่น...ข้ายายสายตาไปที่นิ้วชี้ของตนโดยไม่รู้ตัว เขายังคงลูปไล้อยู่

“ต่อมา ไฟสงครามลามมาถึงบ้านเกิด บิดามารดาล้วน ตายไปในสงครามครั้งนั้น ข้าลากน้องสาวเพียงคนเดียวหนีเอา ชีวิตรอด เดิมที ข้าและน้องสาวสามารถมีชีวิตอย่างมีความสุข ไม่แยกจากกันตลอดไป...แต่ จู่ๆ น้องสาวก็บอกว่ากระหายน้ำ ...”

พูดถึงตรงนี้ ผู้ชายยกสามศอกเช่นเขาถึงกับสะอื้นขึ้นมา พูดไม่ออกแม้แต่คำเดียวอยู่พักใหญ่

“ข้าให้น้องสาวเป็นเด็กดื่รอข้าอยู่ที่เดิม ตนเองไปหาน้ำ แต่ยามที่ข้ากลับมา นอกจากแหวนวงนี้ที่ตกอยู่บนพื้นแล้ว ก็ไม่ เหลืออะไรอีก!”

หัวใจของข้าเศร้าขึ้นตาม มองแหวนที่สวมอยู่บนนิ้วมือ
ตน มันกระจ่างใส สีเขียวที่ราวกับมีชีวิตกลิ้งเกลือกอยู่ข้างใน
อย่างช้าๆ

ข้าจินตนาการถึงความเจ็บปวดของการสูญเสียคนใน
ครอบครัวไปว่าควรเป็นเช่นไร แล้วพูดเสียงเบาว่า “ดังนั้น
แหวนหยกวงนี้คือของดุษฎีของนางสาวท่าน!”

เขาไม่ได้มองข้า เอาแต่พิมพ์ออยู่คนเดียวว่า

“ข้านี้กว่านางตายแล้ว ดังนั้นสองปีมานี้ ข้าทุ่มเท
สุดกำลัง ใช้ความรักที่มีต่อนางสาวและความแค้นที่มีต่อฮ้องเต้
สุนัขนั้น ไปกับการสร้างเรือนผู้เซียงจนหมด”

ข้าเคยฟังσύซื่อแนะนำมาก่อน เรื่องผู้เซียงแห่งนี้แม้
กิจการใหญ่โต แต่ก็เพิ่งพัฒนาขึ้นมาภายในสองปีนี่เอง

“ช่วงสงคราม ทุกอย่างโกลาหลไปหมด ข้ามีวรยุทธ์
ดังนั้นคิดจะขโมยเงินทองมาใช้หน่อยไม่ใช่ปัญหา เรือนผู้เซียง
จึงเกิดขึ้นท่ามกลางกลียุคเช่นนี้!”

เขาเล่านิทานจบ ข้ายังคงจมดิ่งอยู่ข้างใน เหมือนลอย
อย่างไม่ทราบสาเหตุ

จู่ๆ เขาก็เรียกข้า “หลี่หลง...”

ข้าตอบจากจิตใต้สำนึก “อืม”

“หลี่หลง...”

ทันใดนั้น หัวใจของข้าก็สั่นระรัว มีชิ้นส่วนความทรงจำที่
เลื่อนรางลอยไปลอยมาอยู่ในสมองข้า รอยยิ้มของคุณชายซี
ความโกรธของคุณชายซี ท่าทางอันสง่างามยามที่คุณชายซี
สะบัดพัดพับเบาๆ...ราวกับสลักอยู่ในสมองของข้าทั้งหมด ผัง
อยู่ในความทรงจำที่ไกลพัน ข้าเอื้อมมือไปคว้า แต่กลับคว้าอะไร
ไม่ได้เลย

ผ่านไปเนิ่นนาน น้ำตาหยดหนึ่งหยดลงกลางฝ่ามือข้า
อย่างเงียบๆ

ข้าแปลกใจที่เพราะอะไรตนถึงน้ำตาตก ท่ามกลางบางสิ่ง
ที่มองไม่เห็น มีพลังสายหนึ่งชักนำข้าอย่างเงียบๆ ตลอดมา

ข้าหน้าตาไหลริน “เพราะอะไรท่านถึงรู้ชื่อของข้า!”

เขาไม่ตอบ เพียงแต่พึมพำต่อว่า “หลืหลง...จี้หลืหลง...”

ทันใดนั้นมีลำแสงแวบผ่านในสมองของข้า และข้าก็เอ๋อ
ปากขึ้นอย่างเหม่อลอย

“ท่านพี่...”

ครบอย่าง

ตอนที่ 95 ศัตรูหัวใจที่คิดไปเอง

มีความทรงจำที่มาจากโบราณกาล คอยผลักดันข้าราว
กระแสน้ำ ฉากที่มีชีวิตชีวาปรากฏขึ้นตรงหน้าข้าเป็นฉากๆ

นั่นคือข้ามิใช่หรือ? ไม่สิ ถ้าพูดให้ถูกต้อง คือเจ้าของเดิม
ของร่างกายร่างนี้ต่างหาก!

ด้านหน้าของกระท่อมที่เรียบง่ายหลังหนึ่ง เด็กน้อยสอง
คนกำลังยุ่งอยู่กับการวางสมุนไพรที่บิดาเพิ่งเก็บมาจากบนเขา
ไว้ที่พื้นเพื่อตากแห้ง

ยามที่ตากถึงกลางคัน จู่ๆ เด็กผู้ชายก็ถามว่า

“น้องพี่ พรุ่งนี้เป็นวันเกิดเจ้า เจ้าอยากได้อะไร พี่จะไป
ซื้อให้!”

เด็กผู้หญิงเอียงศีรษะ คิดอยู่นาน “คำถามนี้ยากจังเลย!”

เด็กผู้ชายหัวเราะพรีตออกมา “เด็กโง่ แม้แต่ตนอยากได้อะไรก็ไม่รู้หรือ!”

เด็กผู้หญิงก้มหน้า จับสมุนไพรมากิน คิดอยู่ครู่หนึ่ง แล้วจู่ๆ ก็เงยหน้าขึ้น

“ท่านพี่! ข้านี้บอกแล้วว่าอยากได้อะไร!”

“เจ้าอยากได้อะไร”

“ข้าอยากได้แหวนที่ป่าจางข้างบ้านไสว่งนั้น! มันเป็นสีเขียว สวยมากเลย!”

“ได้ พี่จะมอบแหวนสีเขียวให้เจ้าให้ได้!”

สองตาของข้าพราหมณ์ลงที่ละนิด เหมือนเห็นเด็กผู้ชายคนนั้นจริงๆ เขาใส่เสื้อผ้าขาดๆ ฉวยโอกาสในยามดึก งดประตูใหญ่ของร้านอัญมณีสถานนั้นออก

แต่ในยามที่เขาได้แหวนหยกวงนั้นมา ดาบใหญ่เล่มหนึ่งก็วางขวางอยู่บนคอของเขาทันที

ถ้าแก่ร้านอัญมณีที่โหดเหี้ยมพบบ่าวไพร่กลุ่มหนึ่งรุดมา
แล้วตบเขาเข้าฉาดหนึ่งทันที

“ไอ้หนู เปื่อชีวิตแล้วหรือ บังอาจขโมยของของข้า!”

เด็กผู้ชายหัวเดียวกระเทียมลีบ ถูกตบจนหงายหลังลงไป
กองอยู่บนพื้น แต่มือของเขายังคงจับแหวนไว้แน่นไม่ยอมปล่อย

ถ้าแก่ร้านอัญมณีมองเขา และหัวเราะเยาะเย้ยว่า

“จะเอาของไปน่ะง่ายมาก ขอเพียงเจ้ามีเงินก็ทำได้! ไอ้
หนู เจ้ามีเงินหรือไม่”

เขาลังเลครู่หนึ่ง แล้วควักถุงเงินเก่าๆ ขาดๆ ออกจากใน
อกใบหนึ่ง และพูดอย่างหัวรั้นว่า “ข้ามีเงิน”

ถ้าแก่ใช้แววตาบอกเป็นนัย บ่าวไพร่ก็เข้าไปรับมา เมื่อ
เปิดออกดู ข้างในมีเพียงเหรียญอึแปะไม่กี่เหรียญเท่านั้น

“หา ฤๅ! ไฉน ฤๅ! อีแปะไม่ก็อันแค่นี้ ก็คิดจะมาซื้ออัญมณีของข้า อี กลับไปขยันหาเงินอีกสองสามชาติ ค่อยมาซื้อเถอะ! ไม่ก็ รอรยุทธ์ของเจ้าเก่งกล้าขึ้นอีกหน่อย ค่อยมาขโมยเถอะ!”

ถ้าแก่ร้านอัญมณีเตะห้องของเขาอีกสองสามทีอย่าง โหดเหี้ยมและหยาบคาย

“ยังไม่รีบมอบแหวนออกมาอีก”

เด็กผู้ชายกัณฑ์ “ไม่ นี่เป็นของขวัญวันเกิดที่ข้าจะให้ น้องสาว!”

ถ้าแก่เตะอีกสองสามที สุดท้ายก็หมดความอดทน

“รีบมอบออกมา มิเช่นนั้น ข้าจะตัดมือของเจ้าทิ้งเสีย!”

เขาเจ็บจนเหงื่อโชก แต่ว่า เขายังคงไม่ยอมปล่อยมือ ข้าได้ยินเขาร้องเสียงเหมือนจะขาดใจ เหมือนสัตว์ตัวเล็กๆ ที่กำลัง ค่ำราม

“ไม่...นี่เป็นของขวัญวันเกิดที่ข้าจะให้น้องสาว นางอยากได้แหวนสีเขียวมาตลอด! ข้าขอร้องท่าน ขอร้องท่านมอบแหวนวงนี้ให้ข้าเถอะ!”

“มอบให้เจ้า...” ถ้าหากที่กินจนอ้วนคุณนั้นมองเขาอย่างดูถูกปราดหนึ่ง “เรื่องอะไรข้าต้องมอบของล้ำค่าเช่นนี้ให้เจ้าด้วย! ไอ้หนูเจ้าเบือชีวิตแล้วจริงๆ! ดูท่าทาง เด็กๆ! ตัดมือสองข้างของไอ้หนูนี้ออกมาให้ข้า!”

เขาที่ยังอ่อนเยาว์ ไข่มุกต่อสู้อย่างบ่าวไพร่พวกนั้นที่ไหนเพียงดั้นรนไม่กี่ที ก็ถูกกดไว้กับพื้นจนไม่สามารถขยับเขยื้อนได้

ถ้าแก่ร้านอัญมณีถือมีดสั้นคมกริบเล่มนั้น เดินรอบตัวเขาหลายรอบ

“เจ้าอยากได้แหวนวงนี้ใช่หรือไม่ ได้สิ ได้ ขอเพียงเจ้าใช้ของอย่างหนึ่งในตัวเจ้ามาแลกเปลี่ยนก็ได้แล้ว จู๊ๆ จะเอาอะไรมาแลกเปลี่ยนดีนะ มีอยู่นี้หยาบเกินไป ไม่สวย...”

เด็กผู้ชายเบิกตาโพลงด้วยความกลัว “เจ้าจะทำอะไร!”

“โอ้โฮ นัยน์ตาคู่นี้ไม่เลวทีเดียว ทั้งโตทั้งกลม แถมยังเป็นสีอำพันด้วย แคว้นเอียนเราไม่ค่อยเจอนัยน์ตาสีนี้ หากข้าเอานัยน์ตาคู่นี้ไปเลี่ยมทอง ทำเป็นเครื่องประดับ ต้องขายได้ราคาดีแน่!”

เด็กผู้ชายชะงักงัน เขาไม่เคยได้ยินเรื่องสยดสยองเช่นนี้มาก่อน แต่ถึงกระนั้นฝ่ามือของเขายังคงกำแหวนหยกสีเขียววงนั้นไว้...

มิดสันเล่มนั้นส่องประกายสีขาวเงินภายใต้แสงจันทร์ในยามค่ำคืน

เด็กผู้ชายเบิกตาโพลงด้วยความกลัว

ข้ามองดูมิดสันคมกริบเล่มนั้นแทงเข้าไปในตาของเด็กผู้ชายกับตาทั้งอย่างนี้ เสียงดัง “ฉีก” ดังขึ้นเสียงหนึ่งตามด้วยอีกเสียงหนึ่ง ตามด้วยเลือดสีแดงสด นัยน์ตาสีแดงเลือดสองดวงก็ตกลงมา พวกมันเล็กมาก เหมือนลำไยที่ข้าเคยกินกินเนื้อที่อยู่ข้างนอกนั้นจนเกลี้ยง เหลือเพียงเม็ดเล็กๆ ที่อยู่ข้างใน

“กรี้ด...ไม่...ไม่นะ!...”

ข้าร้องไห้แทบขาดใจ เอื้อมมือสองข้างออกพยายามที่จะห้ามสิ่งที่เกิดขึ้นนี้ แต่น่าเสียดายที่ไม่ทันเสียแล้ว ข้าได้แต่ร้องไห้ตะโกนอย่างเปล่าประโยชน์ ร้องไห้จนเสียงแหบแห้ง “อย่าควักตาของพี่ชายข้า อย่าควักตาของพี่ชายข้า!”

“แม่นาง แม่นาง!” มีคนผลักไหล่ของข้าไม่หยุด

ข้าร้องไห้อย่างเสียใจ “อย่าควักตาของท่านพี่ ไม่เอา...”

“แม่นาง ตื่นเถอะ!...”

ทันใดนั้นคนผู้นั้นสกดจุดสักจุดบนตัวข้าจนข้าตื่นขึ้นมาโดยพลัน เมื่อเงยหน้าดู ที่แท้ก็เออผางนี่เอง

“แม่นาง ตื่นมารับอาหารค่ำได้แล้ว!”

ข้าหันหน้ามองไปรอบๆ อย่างเฉื่อยชา ที่นี่คือห้องของคุณชายซีไม่ผิดแน่!

“คุณชายซีล่ะ”

“คุณชายชื่อกออกไปได้ครู่หนึ่งแล้ว เดี่ยวเดี๋ยวก็กลับมา”
เออผางพูดเรียบ ๆ

ข้านึกถึงฉากที่เห็นเมื่อครู่แล้วยังกลัวไม่หาย ข้าอยาก
เห็นเขาโดยเร็ว ทุกอย่างเป็นความจริงหรือ? เขาคือพี่ชายของ
ข้า พี่ชายของร่างกายร่างนี้!

พรหมลิขิตช่างมหัศจรรย์เหลือเกิน

เพิ่งสิ้นเสียงเออผาง เสียงของเขาก็กังขึ้นทันทีทางด้าน
นั้น

“ทำไม คิดถึงข้าหรือ”

เมื่อข้าหันหน้าไปมอง เขาก็ปรากฏขึ้นที่หน้าประตูแล้ว
และโบกพัดของเขาตามความเคยชิน ข้ารู้สึกสับสนจนอยาก
ร้องไห้แต่ก็ร้องไม่ออก จนสุดท้าย กลับหัวเราะ “ฟรีด” ออกมา
แล้วปิดหน้าต่างตนเองไว้

“เด็กโง่ ทำไมหัวเราะได้น่าเกลียดกว่าร้องไห้อีก” เขาเดิน
เข้ามาใกล้ข้า เอื้อมมือออกมาลูบหลังมือของข้า

ข้าเงยหน้ามองเขา เขาอยู่ใกล้ข้าเหลือเกิน นัยน์ตาคู่นั้น
สวยมาก สะอาดเหมือนกระจก ข้าเห็นเงาของตนเองได้จากใน
นั้น! แต่ว่า...มันไม่ใช่สีอำพันอีกแล้ว นัยน์ตาสีอำพันคู่นั้น เพราะ
คำพูดของข้าเพียงประโยคเดียวในอดีต ก็ถูกแกะร้านอัญมณี
ควักออกมาทั้งอย่างนั้น! ข้าเอื้อมมือลูบตาของเขา ขนตาของ
เขาสั้นเบาๆ เหมือนกลัวจี้จี้

“ตาของท่านสวยจริงๆ!”

“อย่างนั้นหรือ หลายปีก่อน เจ้าก็พูดเช่นนั้น!” เขาแนบ
หน้าผากของเขาไว้กับหน้าผากของข้า

ข้าจ้องดวงตาของเขาตาไม่กะพริบ “ท่านเป็นพี่ชายของ
ข้าจริงหรือ ท่านพี่...”

เขาลูบท้ายทอยข้า “เจ้ายังจำข้าได้ก็ดี ท่านพ่อท่าน
แม่ตายหมดแล้ว นับจากนี้ไป เราจะพึ่งพากันและกัน ไม่ว่าใครก็
รังแกเราไม่ได้อีก!”

“อืม!” ข้าพยักหน้าอย่างแรง เอื้อมมือเกี่ยวคอของเขาไว้

ชั่วขณะที่ทอดข้าไว้ ข้าเห็นด้านหลังของเรา มีดวงตา
แค้นเคืองคู่หนึ่ง กำลังจ้องพวกเราอย่างไม่วางตา

แต่ข้าไม่ใส่ใจเลยแม้แต่น้อย ยิ้มจนเห็นฟันว่า “แม่นาง
สวย!”

คุณชายซีที่ทอดกับข้าอยู่ชะงักงัน ปล่อยข้าอย่างช้าๆ
แล้วหันหลังไป

สวยเช่อสีหน้าบูดบึ้ง

“เฮอะ นี่เล่นละครเรื่องไหนล่ะเนี่ย! เดี่ยวพี่ชาย เดี่ยว
น้องสาว ไยข้าถึงไม่รู้ว่าคุณชายซีมีงานอดิเรกเช่นนี้ด้วย ไว้
พรุ่งนี้ข้าจะเรียกเหล่าแม่นางในเรือนผู้เชื่อง รับท่านเป็นพี่ชาย
บุญธรรมให้หมดแล้วกัน! พี่ชายที่รักน้องสาวที่รัก เรียกกันให้
สบายอुरาไปเลย!”

ข้าหดมือกลับจากคอของเขอย่างเงื่อนๆ

“แม่นางสวย เจ้าเข้าใจผิดแล้ว!”

นางเอาแต่พูดโดยไม่สนใจใคร

“ช่างเป็นฉาบคนในครอบครัวที่น่าประทับใจเสียนี้
กระไร แม้แต่ข้าดูแล้วยังอดน้ำตาร่วงไม่ได้!”

“σύςเซ่อ” ผ่านไปครู่ใหญ่ เขาถึงเอ่ยปากขึ้นเรียบๆ

σύςเซ่อกลับเอาแต่พูดต่อไป ได้กลั่นความหึงหวงอย่าง
รุนแรง

“มิน่าทันทีที่นางมาเรือนผู้เลี้ยง ก็ได้รับการปฏิบัติอย่างดี
เช่นนี้ นึกถึงตอนนั้นที่ข้าเข้ามา มีความไม่เป็นธรรมอะไรบ้างที่
ไม่เคยผ่าน ส่วนนาง...”

นางยังพูดอารมณ์ยิ่งพลุ่งพล่าน ข้ายืนอยู่ตรงนั้น ราวกับ
คนร้ายที่ถูกคนนับพันกล่าวหาที่ไม่ปาน ขยับเขยื้อนไม่ได้ σύ
เซ่อในยามปกติอ่อนโยนเป็นมิตร สง่าผ่าเผย นางไม่ได้มี
สภาพเช่นนี้เสียหน่อย

“พอแล้ว!...”

เห็นชัดว่าเขาทนฟังต่อไปไม่ได้ไหว ลูกขึ้นยืนต่อหน้าข้า
อย่างช้าๆ แล้วเดินไปหน้าส่วยเช่อช้าๆ

ส่วยเช่อยังพูดไม่หยุด เขาโกรธ แล้วตบ “เพียะ” ลงไป
ฉาดหนึ่ง

“ข้าบอกว่าพอแล้ว เจ้าไม่ได้ยินหรือ!”

เสียงตบนี้ดังเหลือเกิน จนอากาศหยุดนิ่งในทันใด

บนแก้มขาวเนียนของส่วยเช่อ ปรากฏเป็นรอยห้านิ้วขึ้น
ทันที

เขาพูดอย่างเย็นชา ในแววตาไม่มีอุณหภูมิเลยสักนิด
“เริ่มตั้งแต่เมื่อไร ที่เจ้ามีสิทธิ์มาพูดที่นี่ เจ้าเป็นเพียงเครื่องมือ
อ่อนเตี้ยในยามที่ข้าดีใจเท่านั้น ทำไม! เจ้าคิดว่าตนเป็นเจ้านาย
ครึ่งคนหรืออย่างไร! ยังไม่ไ้สหัวไปอีก!”

ส่วยเช่อมองเขาอย่างไม่อยากเชื่อ พยายามจะมองหา
ความอบอุ่นจากดวงตาที่เย็นชาของเขา แต่ว่า ไม่มี! นางปิด
ปากไว้ น้ำตาใสๆ ก็ไหลลงมาทั้งอย่างนี้อย่างห้ามไม่อยู่

ข้ารู้สึกว่าเขาทำเกินไป จึงปลอมโยนσύยเซ่อเสียงเบา
“แม่นางσύย เจ้าเข้าใจข้าผิดจริง ๆ...”

แต่ข้ายังพูดไม่ทันจบ σύยเซ่อก็ร้องไห้แล้ววิ่งออกไป

ดอชบา